

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 243/06-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť R. S., bytom K., toho času vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. J. G., T., vo veci namietaného porušenia čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv a slobôd podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Nitra sp. zn. 4 Tp 34/2006 z 10. marca 2006 a Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5 Tpo 20/2006 z 31. marca 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. júna 2006 doručená sťažnosť R. S. (ďalej aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojich základných práv a slobôd podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd

(ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Tp 34/2006 z 10. marca 2006 a Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tpo 20/2006 z 31. marca 2006.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že „... bol uznesením vyšetrovateľa KR PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície v Nitre pod č. k. KRP-16/OVK-NR-2006 zo dňa 8. 3. 2006 podľa § 206 ods. 1 Tr. por. obvinený z trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d), ods. 3 písm. c) Tr. zák. (...)

Sťažovateľ je vo väzbe, do ktorej bol vzatý uznesením Okresného súdu v Nitre č. k. 4 Tp 34/2006 zo dňa 10. 3. 2006.

Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť.

O sťažnosti sťažovateľa rozhodol Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 5 Tpo 20/2006 zo dňa 31. 3. 2006“.

Podľa sťažovateľa „Vznesenie obvinenia uznesením vyšetrovateľa č. k. KRP-16/OVK-NR-2006 podľa § 206 ods. 1 Tr. por. je podľa sťažovateľa nezákonné, nemá potrebné zákonné náležitosti, pretože v ňom chýba popis subjektívnej stránky konania sťažovateľa ako obvineného. (...)

Z označeného uznesenia vyšetrovateľa vyplýva predovšetkým len to, že obvinený M. B. si u sťažovateľa s jeho súhlasom nechal odložené tabletky a farmaceutické výrobky, ktoré boli potom tam kde ich nechal, nájdené pri domovej prehliadke, čo sa sťažovateľovi dáva za vinu.

Tento popis skutku v uznesení nezahŕňa subjektívnu stránku trestného činu. (...)

Zákonným vznesením obvinenia je totiž realizovaná zásada riadneho zákonného procesu uvedená v čl. 8 Listiny základných práv a slobôd, pričom v danom prípade bola táto zásada, vzhľadom k vyššie uvedeným okolnostiam, porušená“.

Sťažovateľ poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 46/96 a sp. zn. IV. ÚS 582/99 z 24. februára 2000.

„Sťažovateľ svoju sťažnosť proti rozhodnutiu o väzbe odôvodnil a uviedol všetky vyššie uvedené skutočnosti, ktoré považoval za nezákonné.

Krajský súd v Nitre sa nimi vôbec nezaoberal.

Takýto postup súdu, je možné považovať za postup, v ktorom absentuje zákonné a ústavne konformné odôvodnenie väzby v zmysle čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, v spojení s čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 17 ods. 2 a 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. (...)

Ak odôvodnenie rozhodnutia o vzatí do väzby neobsahuje vysporiadanie sa s obranou sťažovateľa v jej základe poukazujúcim na nezákonnosť, sú právne závery súdu porušením ústavného princípu zákazu ľubovôle v rozhodovaní, preto je potrebné takéto rozhodnutie považovať za stojace v rozpore s čl. 36 ods. 1 Listiny, ako i s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. (...)

Sťažovateľ tiež poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 135/04-38 zo dňa 10. júna 2004. (...)

Sťažovateľ sa domnieva tiež, že iba poukázanie na skutočnosť, že je stíhaný pre skutok, pre ktorý mu hrozí vysoký trest, nie je dôvodom na väzbu.

Takéto poňatie zákona je v rozpore s čl. 39 Listiny, a tým aj s Ústavou Slovenskej republiky, pretože zákon tak umožňuje nejednotné vykladanie pojmu hrozba vysokým trestom, čo umožňuje do istej miery svojvoľné rozhodovanie a narušuje sa rovnosť pred zákonom. (...)

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal toto rozhodnutie:

„Konaním Krajského súdu v Nitre a Okresného súdu v Nitre o väzbe sťažovateľa, v trestnej veci sťažovateľa vedenej na Krajskom súde v Nitre pod č. k. 5 Tpo 20/2006 a na Okresnom súde v Nitre č. k. 4 Tp 34/2006, došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ďalej došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a k porušeniu práva sťažovateľa na prezumpciu nevinoty podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesenie Krajského súd v Nitre č. k. 5 Tpo 20/2006 zo dňa 31. 3. 2006 a uznesenie Okresného súdu v Nitre č. k. 4 Tp 34/2006 zo dňa 10. 3. 2006 sa zrušujú.“

Sťažovateľ tiež uplatňuje náhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanovených zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi bolo uznesením Krajského riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície v Nitre (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) sp. zn. ČVS: KRP-16/OVK-NR-2006 z 8. marca 2006 začaté trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa

§ 172 ods. 1 písm. b), c) a d) a ods. 3 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon [(v znení zákona č. 650/2005 Z. z.) - ďalej len „Trestný zákon“]. Na návrh Krajskej prokuratúry v Nitre z 9. marca 2006 bol obvinený R. S. uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Tp 34/2006 z 10. marca 2006 vzatý do väzby. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tpo 20/2006 z 31. marca 2006 tak, že ju zamietol.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné stíhanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. (...)

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

1. Sťažnosť sťažovateľa v tej časti, v ktorej namieta porušenie čl. 50 ods. 2 ústavy a svojich základných práv a slobôd podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa

čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Tp 34/2006 z 10. marca 2006, ústavný súd odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Ústavný súd tak urobil vo vzťahu k napadnutému postupu okresného súdu so zreteľom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, keď nemá právomoc preskúmať postup okresného súdu, pretože o sťažnosti proti jeho uzneseniu konal a rozhodol krajský súd (III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04).

2. Sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie čl. 50 ods. 2 ústavy a jeho základných práv a slobôd podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 20/2006 z 31. marca 2006, ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť aj vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v danom prípade okresného súdu a krajského súdu - ide o väzobné súdy rozhodujúce v trestnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom odmietnutia sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť okrem iného aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 122/02, IV. ÚS 66/02), a tiež absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným

rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej (mutatis mutandis III. ÚS 138/02).

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ namieta porušenie ním označených základných práv a slobôd rozhodnutím krajského súdu preto, že „... *popis skutku v uznesení nezahrňa subjektívnu stránku trestného činu.*

Z týchto dôvodov, keďže v uznesení o vznesení obvinenia nie je uvedené konanie vykazujúce znaky akéhokoľvek trestného činu, nie je možné vziať sťažovateľa do väzby“. Na uvedené skutočnosti sťažovateľ poukazoval v sťažnosti proti rozhodnutiu, ktorým bol vzatý do väzby, o ktorej rozhodol krajský súd, pričom krajský súd sa týmito dôvodmi nezaoberal, resp. vyvodil záver, že „... *sťažovateľ sa trestnej činnosti dopúšťal opakovane“*, čo sťažovateľ považuje za svojvôľu a postup, v ktorom absentuje zákonné a ústavne konformné odôvodnenie väzby, ako aj rozpor s čl. 50 ods. 2 ústavy.

Z čl. 17 ods. 2 ústavy možno vyvodit' základné právo na osobnú slobodu, ako aj zásadu, že pozbaviť niekoho osobnej slobody možno iba z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (Trestný poriadok a Trestný zákon). Ďalšie odseky čl. 17 ústavy uvádzajú konkrétne spôsoby pozbavenia, resp. obmedzenia osobnej slobody, ktoré za splnenia ustanovených podmienok sú prípustné. Jedným z týchto spôsobov je aj vzatie do väzby, resp. držanie vo väzbe v zmysle čl. 17 ods. 5 ústavy.

Článok 17 ods. 2 ústavy obsahuje pri väzbe také práva, akými sú napríklad: právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou“ (I. ÚS 100/04).

Ústavný súd z uznesenia krajského riaditeľstva zistil, že „... *M. B. (...) prevážané tabletky a ostatné farmaceutické výrobky uložil v letnej kuchyni rodinného domu v K. na ulici (...) so súhlasom tam bývajúceho R. S., pričom pri domovej prehliadke (...) bolo R. S.,*

okrem farmaceutických výrobkov, dobrovoľne vydaných aj 118.999 ks tabliet vo farmaceutických baleniach označených ako EFEDRIN ARSAN, ktoré podľa Nariadenia (ES) č. 273/2004 Európskeho parlamentu a Rady o prekurzoroch patria do skupiny prekurzorov (...) podľa záveru predbežného výsledku skúmania Kriministického a expertízneho ústavu PZ (...) bolo zistené, že z uvedeného množstva zaistených 118.999 ks tabliet EFEDRIN ARSANU je možné pripraviť pri 85 % výťažnosti cca 3.740 g metamfetamínu, čo zodpovedá 93.500 až 187.000 obvykle jednorázovým dávkam drogy, pričom podľa predbežných zistení hodnota uvedených tabliet na trhu je najmenej 1.190.000,- Sk“, z čoho vyplýva, že u sťažovateľa je dôvodné podozrenie, že naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 172 ods. 1 písm. b), c) a d) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona, ako aj skutočnosť, že sťažovateľ bol pozbavený osobnej slobody na základe dodržania dvoch nevyhnutných zákonných podmienok v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy, a to že je vo väzbe zo zákonného dôvodu (začaté trestné stíhanie pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin) a spôsobom zodpovedajúcim zákonu [dodržaný postup podľa § 72 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok (v znení zákona č. 650/2005 Z. z.) - ďalej len „Trestný poriadok“].

Na základe uvedeného niet príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 20/2006 z 31. marca 2006 a namietaným porušením základných práv a slobôd sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím.

Vo veci sťažovateľa však nešlo o taký prípad majúci za následok porušenie základných práv, ale o prípad, keď sťažovateľ podal proti rozhodnutiu o väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku sťažnosť, o ktorej krajský súd rozhodol, aj keď nie podľa subjektívnych názorov sťažovateľa. Sťažovateľova nespokojnosť s obsahom rozhodnutia krajského súdu nie je dôkazom jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

Ústavný súd stabilne judikoval, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02). K tomu treba dodať, že aj taký zásah podlieha princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, a je preto podmienený tým, že zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne konanie všeobecného súdu nie je napravitel'né účinným procesným prostriedkom alebo postupom nadriadeného alebo inštančne vyššieho stupňa všeobecného súdu.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 20/2006 z 31. marca 2006 obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov na jeho výrok a ústavný súd nezistil porušenie ústavnoprocených princípov konania pred týmto súdom podľa čl. 46 až 50 ústavy, tiež nezistil, že by záver krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takom prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie jeho záverov.

Sťažovateľ tvrdil, že krajský súd v rámci rozhodovania o jeho sťažnosti porušil ním namietané základné práva, pretože sa nezaoberal dôvodmi sťažnosti.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že čl. 46 ods. 1 ústavy poskytuje ochranu jednak právu na prístup k súdu a jednak právu na spravodlivý proces, ktorého ochranu zaručuje aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na spravodlivý proces garantuje aj určitú kvalitu súdneho konania najmä v podobe procesných záruk spravodlivého procesu. Súčasťou procesných záruk spravodlivého súdneho konania je aj právo účastníka

konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Vyjadruje to aj znenie § 176 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého v odôvodnení uznesenia treba, ako to prichádza podľa povahy veci do úvahy, uviesť najmä skutočnosti, ktoré sa považujú za dokázané, dôkazy, o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa rozhodujúci orgán spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti. Už zo samotnej dikcie ustanovenia § 176 ods. 2 Trestného poriadku vyplýva, že len ako príklad uvádza obsah odôvodnenia zdôrazňujúc pritom povahu veci. Všeobecný súd teda nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov veci uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivý proces.

Vychádzajúc z týchto úvah je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a tvrdým porušením základného práva sťažovateľa na spravodlivý proces.

Krajský súd v časti svojho rozhodnutia uviedol, že *„Preskúmaním spisového materiálu krajský súd zistil, že doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie bol spáchaný, má znaky trestného činu a sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchali obvinení, tak ako je to uvedené v uznesení o vznesení obvinenia. Toto dôvodné podozrenie vyplýva zo spisového materiálu, predovšetkým zo samotných výpovedí obvinených a z ďalších listinných dôkazov, predovšetkým zo zápisnice o domovej prehliadke a z predbežného výsledku skúmania Kriministického a expertízneho ústavu PZ Bratislava. (...)*

Z výpovede obvineného M. B. vyplýva, že konanie, ktoré je popísané vo výroku uznesenia o vznesení obvinenia sa dopustil opakovane v priebehu polroka a existuje dôvodné podozrenie, že by pokračoval v páchaní trestnej činnosti. Pokiaľ ide o daný dôvod

väzby v prípade obvineného S., sám obvinený vo svojej výpovedi uviedol, že i v minulosti sa stalo, že obvinený M. B. si u neho vykladal osobné veci. Z tejto skutočnosti sa dá vyvodiť, že i obvinený R. S. v spolupráci s obvineným M. B. sa trestnej činnosti dopúšťal opakovane a existuje dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti.

Pokiaľ ide o dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por., obom obvineným, vzhľadom na kvalifikáciu ich konania, hrozí vysoký trest a tým je daný dôvod väzby v zmysle § 71 odsek 1 písm. a) Tr. por., pričom z dikcie tohto ustanovenia vyplýva, že k danej skutočnosti nemusí pristúpiť žiadna iná konkrétna skutočnosť, odôvodňujúca obavu, že by obvinení ušli, resp. že by sa skrývali“.

Takto koncipované odôvodnenie je zákonné a ústavne konformné, je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny a neosvedčuje okolnosti majúce za následok sťažovateľom namietané porušenie jeho práv.

K namietanému porušeniu čl. 50 ods. 2 ústavy ústavný súd uvádza, že z prezumpcie nevinoty, ktorá je v predmetnom článku ústavy upravená, nevyplýva zákaz, aby s tým, voči komu sa trestné konanie začalo, nebolo možné zaobchádzať ako s obvineným, pričom (a v dôsledku uvedeného) obvinený je povinný strpieť určité obmedzenia, akým je napríklad väzba (čl. 17 ods. 5 ústavy), prípadne ďalšie obmedzenia v súlade s Trestným poriadkom. Rôznorodé obmedzenia a opatrenia, ktoré je obvinený povinný strpieť, však nenarušujú prezumpciu nevinoty, keďže ich účelom nie je ani zistenie a ani vyhlásenie viny, t. j. nahradenie právoplatného odsudzujúceho rozsudku súdu (PL. ÚS 12/98).

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 20/2006 z 31. marca 2006 z právneho hľadiska nemá účinky takého rozhodnutia, ktoré by bolo spôsobilé porušiť označené základné práva a slobody sťažovateľa, a preto bola sťažnosť v tejto časti odmietnutá z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pôsobnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého sťažovateľ namietal porušenie svojho práva, sa vzťahuje iba na konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach

alebo záväzkoch, prípade o oprávnenosti trestného obvinenia. O oprávnenosti trestného obvinenia sa rozhoduje v trestnom konaní, s ktorým súvisí, predchádza mu alebo po ňom nasleduje rad konaní alebo rozhodnutí, ktoré sa priamo netýkajú oprávnenosti trestného obvinenia a spravidla tieto konania, medzi iným aj konanie o rozhodnutí o väzbe, nepodliehajú režimu čl. 6 dohovoru. Ak teda konanie o rozhodnutí o väzbe nepodlieha režimu čl. 6 dohovoru, tak ani rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 20/2006 z 31. marca 2006 nie je spôsobilé tento článok dohovoru porušiť.

Článok 6 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces. Tento článok dohovoru sa tiež zásadne nevzťahuje na konanie o väzbe vrátane konania a rozhodovania trestného súdu o žiadosti o prepustenie z väzby, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (III. ÚS 272/03, II. ÚS 15/05, IV. ÚS 65/05).

Ústavný súd rešpektuje prax Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok De Wilde et al v. Belgicko z 18. júna 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71, § 72, § 73, § 75, § 76, § 77, etc).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu argumentujúc nezákonnosťou väzby, tvrdiac že *„Vznesenie obvinenia uznesením vyšetrovateľa č. k. KRP-16/OVK-NR-2006 podľa § 206 ods. 1 Tr. por. je podľa sťažovateľa nezákonné, nemá potrebné zákonné náležitosti, pretože v ňom chýba popis subjektívnej stránky konania sťažovateľa ako obvineného“*, a tiež to, že *„Ak odôvodnenie rozhodnutia o vzatí do väzby neobsahuje vysporiadanie sa s obranou sťažovateľa v jej základe poukazujúcom na nezákonnosť, sú právne závery súdu porušením ústavného princípu zákazu ľubovôle v rozhodovaní, preto je potrebné takéto rozhodnutie považovať za stojace v rozpore s čl. 36 ods. 1 Listiny, ako i s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovorom...“*.

Sťažovateľ teda namieta porušenie svojich práv takým postupom a rozhodnutím všeobecného súdu, na ktoré sa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru vecne navyše nevzťahujú (II. ÚS 23/05, IV. ÚS 65/05).

Preto sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená pre nedostatok akejkolvek vecnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 4 Tp 34/2006 z 10. marca 2006 o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby, a označenými článkami ústavy, listiny a dohovoru (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou opakovane vyslovil, že ak sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu nemohlo nastať, ústavný súd návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. II. ÚS 70/99, III. ÚS 45/03).

Ústavný súd napokon uvádza, že rozhodovanie o zrušení sťažovateľom označených právoplatných rozhodnutí vyplýva z čl. 127 ods. 2 ústavy a prichádzalo by do úvahy iba v tom prípade, ak by nadväzovalo na rozhodnutie o vyslovení porušenia jej základných práv. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o tejto časti návrhu na rozhodnutie (petitu sťažnosti) nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2006